

den bliver brugt af dem, der har lyst til at bruge den, og uden sanktioner.

Formanden:

Så er det hr. Morten Østergaard som ordfører.

Morten Østergaard (RV):

Det Radikale Venstre har alle dage dyrket og værnet om offentligt ansattes ytringsfrihed, og vi kan derfor støtte begge SF's forslag.

Det ligger os meget på sinde, at offentligt ansatte deltager i og står til rådighed for offentligheden. Det er en afgørende del af vort demokrati, et demokrati, som Hal Koch har lært os, at vi hele tiden må kæmpe for, og som de senere års sager også har understreget behovet for.

Regeringen har jo stort set fra sine første dage drevet heksejagt på anderledes tænkende i råd og nævn, og man kan, synes jeg, med rette frygte, at der i statslige organisationer og også i råd og nævn måske ikke eksisterer sådan en kultur i dag, som man fornemmer kunne ligge i forslagsstillernes intentioner.

Jeg har netop i dag stillet spørgsmål til sundhedsministeren i en sag, hvor Sundhedsstyrelsen har nægtet at stille sig til rådighed for den offentlige debat, og hvor rang og stilling måske har været årsag til, at medarbejderne i styrelsen i denne her situation ikke har ønsket at udtale sig. Så vi kan kun støtte tiltag, der fremmer offentligt ansattes deltagelse i den offentlige debat og dermed også beslutningsforslag B 40 med den lovfæstning af ytringsfriheden, der foreslås.

Spørgsmålet om offentligt ansattes ret til at sladre eller blæse i fløjten eller i øvrigt afsløre uredelighed og magtmisbrug er på en gang såre simpelt og stærkt kompliceret. Simpelt hen fordi det at være offentligt ansat er anderledes end privat ansættelse. Det er fællesskabets interesse og almenvellet, der er den øverste chef, hvorfor en meddelelse i og for sig er indlysende.

Omvendt er det kompliceret at lovgive om sagens kerne. Det er for det første et kulturspørgsmål. Vi kan vel alle være enige om, at et fordomsfrit psykisk arbejdsmiljø bør være hverdagen overalt i det offentlige, men også at det ikke er det. Det handler om de involverede mennesker og deres relationer til hinanden.

Kl. 15.25

For det andet er det et personligt, psykologisk spørgsmål. Kan man ved lovgivning sende andet og mere end et signal om det acceptable i at bryde ud og blæse i fløjten? Det vil jo altid være et spørgsmål om sagens karakter, personens

mentalitet og i mange tilfælde måske også adgangen til et medie. Netop medierne som det knæsatte redskab overbetones måske nok i forslaget, og vi kan være enige med Vestres ordfører i, at det næppe udgør en garanti.

Normalt ville Det Radikale Venstre ikke ty til symbollovgivning, men netop sagens kompleksitet gør, at det utvetydige signal, som SF's forslag indebærer, dog i denne her sammenhæng gør symbolpolitik til det forhåndenværende søm. Vi mener, at Folketinget med fremme af forslaget vil sende et signal såvel til magthavere om det uacceptable i en arbejdskultur, hvor ytringsfrihed ikke fremmes, som til ansatte i de heldigvis få tilfælde, hvor meddelelserne kunne finde anvendelse.

Opsummerende kan vi sige, at vi med støtten til B 40 håber at bidrage til en offentlig debat, som forhåbentlig kan forebygge nødvendigheden af, at B 39 finder anvendelse, idet vi dog støtter, at det gennemføres som foreslået, ikke mindst for signalets skyld.

Formanden:

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten kan støtte forslagene. Offentligt ansatte er jo, som også andre har været inde på, netop offentligt ansatte. De er ansat af offentligheden for skatteborgernes penge og har en viden, nogle oplysninger, som kan være væsentlige for offentligheden at få kendskab til, hvis vi skal vurdere, om der er problemer på et område eller ej, hvis vi skal vurdere, om der er nogen, der er i gang med at begå uredeligheder, eller hvis vi bare skal se på, om der er noget her, der burde ændres.

Det er utrolig vigtigt, at vi får ændret holdningen ikke kun hos de offentligt ansatte, men også hos politikere både her og rundt omkring i landet, således at vi i stedet for at være bange for, at der kommer oplysninger ud, tværtimod synes, at det er positivt, hvis offentligt ansatte bidrager med den viden, de har, er med til at kvalificere debatten, er med til at fortælle om, at her faktisk er noget, vi bør være på vagt over for.

Tamilsagen og Farumsagen har jo været nogle af de mest ekstreme eksempler på, at offentligt ansatte sad inde med viden om, at her foregik ulovligheder. Jeg er enig med fru Birthe Rønn Hornbech i, at der var historier i pressen om, at der var noget, der var galt i Farum. Nogle af tingene var kommet frem, men det omfang, det